

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

8 maja

№ 45.

Rok 1925.

TREŚĆ:

USTAWY:

- Poz.: 311**—z dnia 2 kwietnia 1925 roku o gołębiach pocztowych 629
312—z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych 631

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

- Poz.: 313**—z dnia 25 kwietnia 1925 roku w sprawie zmiany statutu (ustawy) Banku Ziemiańskiego w Warszawie 632
314—z dnia 25 kwietnia 1925 r. w sprawie utworzenia Rady Naczelnej Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego oraz Wojewódzkich i Powiatowych Komitetów Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego 633

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA:

- 315**—Przemysłu i Handlu z dnia 28 kwietnia 1925 roku o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 25 kwietnia 1924 r. o opłatach za czynności urzędów miar 635

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE:

- Poz.: 316**—z dnia 27 kwietnia 1925 r. w sprawie rozciągnięcia postanowień Traktatu Handlowego i Nawigacyjnego pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Zjednoczonym Królestwem, podpisanego w Warszawie dnia 26 listopada 1923 roku, na pewne kolonie brytyjskie 636

311.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 2 kwietnia 1925 r.

o gołębiach pocztowych.

Art. 1. Utrzymywać i hodować gołębie pocztowe może tylko obywatel Państwa Polskiego, który otrzymał na to zezwolenie właściwej władzy administracyjnej.

Przepis powyższy nie dotyczy władz i instytucyj wojskowych.

Art. 2. Zezwolenia na utrzymywanie i hodowanie gołębi pocztowych udziela po porozumieniu się z władzą wojskową władza administracyjna pierwszej instancji, w której okręgu mają one być utrzymywane i hodowane.

Władza ta może udzielić zezwolenia tylko wtedy, gdy tak osoba ubiegającego się o zezwolenie, jak i warunki zamierzonej hodowli i utrzymywania gołębi pocztowych przedstawiają dostateczną rękojmię pod względem bezpieczeństwa państwowego.

Władze administracyjne nie są obowiązane podawać stronom motywów odmownej decyzji.

Art. 3. Władze, uprawnione do udzielania zezwoleń (art. 2), mogą zastrzegać w nich warunki i wymagania, podyktowane względami bezpieczeństwa państwowego.

Zezwolenie może być cofnięte przez władzę, która je wydała.

Art. 4. Każdy, kto uzyskał zezwolenie na utrzymywanie i hodowanie gołębi pocztowych, obowiązany jest w przeciągu dni trzydziestu przystąpić jako członek do jednego z legalnie istniejących krajowych towarzystw hodowców gołębi pocztowych.

Art. 5. Minister Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych może drogą rozporządzenia, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, oznaczać pewne obszary (miejscowości), w których hodowla i utrzymywanie wszelkiego rodzaju gołębi, jak również używanie gołębi pocztowych do lotów jest niedozwolone.

Art. 6. Każdy gołąb pocztowy musi być zaopatrzony w znaki, które ustalone zostaną rozporządzeniem Ministra Spraw Wojskowych.

Art. 7. Władze administracyjne pierwszej instancji prowadzą w swoim okręgu rejestry osób, uprawnionych do utrzymywania i hodowania gołębi pocztowych, tudzież rejestry gołębi pocztowych, a to te ostatnie na podstawie zgłoszeń osób, uprawnionych do utrzymywania i hodowania gołębi pocztowych. O uzyskanych na tej drodze danych zawiadamiają władze administracyjne właściwą władzę wojskową.

Bliższe postanowienia co do tych zgłoszeń wydane będą drogą rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Spraw Wojskowych, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 8. Towarzystwa hodowców gołębi pocztowych obowiązane są do natychmiastowego donoszenia właściwej władzy administracyjnej pierwszej instancji o każdym wypadku przystąpienia do towarzystwa nowego członka, jak również o wystąpieniu członka z towarzystwa.

Wystąpienie z towarzystwa bez równoczesnego przystąpienia do innego towarzystwa hodowców gołębi pocztowych, tudzież nieprzystąpienie do takiegoż towarzystwa w terminie, określonym w art. 4, powoduje cofnięcie zezwolenia na utrzymywanie i hodowanie gołębi pocztowych.

Art. 9. Obrót gołębiami pocztowymi jest dozwolony wyłącznie pomiędzy osobami, uprawnionymi do utrzymywania i hodowania gołębi pocztowych.

Zmiany, zaszłe w stanie posiadania gołębi pocztowych, winny być niezwłocznie zgłaszane tak przez zbywającego, jak i przez nabywcę, do odnośnych władz administracyjnych pierwszej instancji, z podaniem imienia, nazwiska i dokładnego adresu obydwu stron.

Art. 10. Przyłapanie lub przybłakanie gołębie pocztowe mają być niezwłocznie oddane najbliższej władzy bezpieczeństwa, bez względu na to, czy ten, kto znalazł się w posiadaniu takiego gołębia, ma, czy też nie ma zezwolenia na utrzymywanie i hodowanie gołębi pocztowych.

Ten sam obowiązek ciąży na tym, kto, nie mając zezwolenia na utrzymywanie i hodowanie gołębi pocztowych, w jakiś inny sposób przyjdzie do posiadania gołębia pocztowego.

Art. 11. Strzelanie do cudzych gołębi pocztowych lub tępienie ich w jakikolwiek inny sposób, oraz działanie na szkodę hodowli i tresury gołębi pocztowych jest zakazane.

Art. 12. Wywóz wszelkiego gatunku gołębi zagranicę, z wyjątkiem t. zw. rysi polskich, garraczy

i pawiaków, jako też przywóz tychże z zagranicy może nastąpić tylko po uzyskaniu na to specjalnego zezwolenia władzy administracyjnej, wydanego w porozumieniu z władzą wojskową.

W czasie wojny Minister Spraw Wojskowych może zabronić zupełnie zarówno przywozu gołębi z zagranicy, jak i wywozu zagranicę.

Art. 13. Każdy, kto otrzymał zezwolenie na utrzymywanie i hodowanie gołębi pocztowych, obowiązany jest pod rygorem cofnięcia zezwolenia stosować je stosownie do instrukcji Ministra Spraw Wojskowych, ogłoszonej w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 14. Puszczanie gołębi pocztowych przez granice dozwolone jest tylko po każdorazowym uzyskaniu na to zezwolenia władzy wojskowej i po uprzednim uwiadomieniu o tem właściwej władzy administracyjnej pierwszej instancji.

Art. 15. Władze administracyjne są uprawnione do kontroli gołębników i wszelkiego rodzaju ubikacji, w których mogą się znajdować gołębie.

Art. 16. Władze administracyjne są uprawnione do sprawdzania, czy osoba, przewożąca lub przenosząca gołębie pocztowe z jednego miejsca na drugie, ma zezwolenie na utrzymywanie i hodowanie gołębi pocztowych.

Osoby, które nie mogą wylegitymować się odpowiednim zezwoleniem, mogą być zatrzymane i pociągnięte do odpowiedzialności.

Art. 17. W wypadku mobilizacji właściciele gołębi pocztowych obowiązani są odstąpić je na rzecz Państwa za wynagrodzeniem, przyczem mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 21 lutego 1922 roku o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na rzecz Państwa (Dz. U. R. P. № 21, poz. 266).

Art. 18. W razie cofnięcia zezwolenia na utrzymywanie i hodowanie gołębi pocztowych (art. 3 ust. 2 i art. 13), jako też w wypadku, przewidzianym w art. 8 ust. 2, posiadacz gołębi pocztowych musi je sprzedać lub pozbyć się w inny sposób (art. 9) najdalej w ciągu czternastu dni, licząc od dnia doręczenia mu odnośnej decyzji, względnie od dnia wystąpienia z towarzystwa hodowców gołębi pocztowych. Po bezskutecznym upływie tego terminu następuje wywłaszczenie gołębi pocztowych na rzecz władz wojskowych, za wynagrodzeniem.

Również wywłaszczeniu za wynagrodzeniem na rzecz władz wojskowych ulegają gołębie pocztowe, jeżeli uprawniony do ich utrzymywania i hodowania umrze, a jego sukcesor nie uzyska w ciągu dni 90 zezwolenia na ich utrzymywanie i hodowanie.

Decyzje o wywłaszczeniu wydaje władza administracyjna pierwszej instancji.

Art. 19. Odwołanie przeciwko decyzjom władzy administracyjnej pierwszej instancji, wydanym na podstawie niniejszej ustawy, nie ma skutku wstrzymującego.

Art. 20. Kto naruszy przepisy niniejszej ustawy, lub wydanych na jej podstawie rozporządzeń, karany

będzie aresztem do sześciu miesięcy (w b. dzielnicy pruskiej — aresztem do 6 tygodni lub więzieniem do 6 miesięcy), albo grzywną do wysokości 2.000 (dwa tysiące) złotych, o ile odnośny czyn nie stanowi przestępstwa, karanego surowiej w myśl obowiązujących ustaw. Kara więzienia, względnie aresztu, i grzywna mogą też być wyznaczone łącznie. Nadto sąd może w tych wypadkach orzec także konfiskatę gołębi pocztowych.

Sprawy te należą do właściwości sądów pokoju w b. dzielnicy rosyjskiej, a w b. dzielnicy austriackiej i pruskiej do właściwości sądów powiatowych.

Art. 21. Osoby, które w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, posiadając gołębie pocztowe, nie uzyskają zgodnie z postanowieniami niniejszej ustawy w ciągu dni 90, licząc od dnia wejścia jej w życie, zezwolenia na ich utrzymywanie i hodowanie, muszą je sprzedać, względnie pozbyć się ich w inny sposób (art. 9) najdalej w ciągu dalszych dni 14. Po bezskutecznym upływie tego terminu nastąpi wywłaszczenie tych gołębi na rzecz władz wojskowych według postanowień, zawartych w art. 18.

Art. 22. Właściwi ministrowie mogą przyznawać osobom, uprawnionym do utrzymywania i hodowania gołębi pocztowych, specjalne ulgi oraz zniżki przy korzystaniu z państwowych środków komunikacji w przewożeniu gołębi pocztowych, a także przyznawać subwencje i nagrody tymże osobom w celu poparcia gołębiarstwa pocztowego.

Art. 23. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych i Sprawiedliwości.

Art. 24. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 30 dni po jej ogłoszeniu; z tą chwilą tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe przepisy, dotyczące gołębi pocztowych.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sikorski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

312.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 2 kwietnia 1925 r.

o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych.

Art. 1. Potrącenia z uposażenia oficerów i szeregowych zawodowych opierają się na:

- a) postanowieniach ustaw;
- b) prawomocnych orzeczeniach sądowych;
- c) zarządzeniach właściwych administracyjnych władz wojskowych i cywilnych;
- d) dobrowolnem obciążeniu uposażenia w granicach, określonych przez niniejszą ustawę.

Art. 2. Na podstawie zarządzeń administracyjnych potrącenia mogą być dokonywane jedynie celem zaspokojenia roszczeń Skarbu Państwa z tytułu stosunku służbowego oraz należności i danin.

Zarządzenia administracyjne mogą być zaskarżone przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym (art. 1, 9 i 10 ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym — Dz. U. R. P. № 67 poz. 600).

Art. 3. Potrącenia, wyszczególnione w art. 1 niniejszej ustawy, nie mogą przekraczać:

- a) o ile są dokonywane na podstawie orzeczeń sądowych — 10% uposażenia, a o ile mają one za podstawę wypływający z ustawy obowiązków alimentacji — 30% uposażenia;
- b) o ile są dokonywane na podstawie zarządzeń administracyjnych — 10% uposażenia;
- c) o ile w rachubę wchodzi potrącenia na podstawie orzeczeń sądowych oraz zarządzeń administracyjnych, to łącznie nie mogą przekraczać 10%, a w wypadkach obowiązku alimentacji 30% uposażenia; o ile roszczenie alimentacyjne przysługuje osobie, na którą wojskowy pobiera dodatek ekonomiczny w myśl art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924), wówczas dodatek ten ma być wypłacony odnośnej osobie niezależnie od potrąceń z uposażenia;
- d) potrącenia, opierające się na dobrowolnem obciążeniu uposażenia na rzecz instytucji kredytowych celem zabezpieczenia zaciągniętych w tych instytucjach za zgodą władzy przełożonej pożyczek — 20% uposażenia;
- e) wszelkie inne potrącenia, wynikające z dobrowolnego obciążenia uposażenia, nie mogą przekraczać 3% uposażenia po potrąceniu opłaty emerytalnej i podatku.

Art. 4. Poza granicami, w art. 3 określonymi, uposażenie służbowe osób, wymienionych w art. 1, nie podlega zapowiedzeniom i zajęciom sądowym oraz administracyjnym, ani innym środkom zabezpieczenia.

Art. 5. Potrąceń dokonywa się z uposażenia, wypłaconego na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924), ostatniego ustępu art. 4 oraz art. 118 tejże ustawy, po odliczeniu kwoty, potrącaniej tytułem opłaty emerytalnej i podatku.

Art. 6. Postanowienia art. 3 p: d) oraz e) nie odnoszą się do spłaty rat zaliczek zwrotnych, zaciągniętych na uposażenie. Pośmiertne nie ulega zapowiedzeniu i zajęciu, ani innym środkom zabezpieczenia.

Art. 7. W razie zbiegu potrąceń na zasadzie niniejszej ustawy z umniejszeniem uposażenia, przewidzianem w art. 82, 83 i 84 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924), potrącenia, zarządzone na zasadzie niniejszej ustawy, nie mogą naruszać kwoty uposażenia, pozostawionej